

Hjärtslitande scener

Eva Björklund

Alejandro Iglesias stod med två systrar, sin far som också heter Alejandro och mor Iliana på terminal 2 på José Martí Flygplatsen i Havanna. Familjen Iglesias hade för första gången på fyra år varit på besök på Kuba och ett dussintal släktingar kom för att vinka av dem. Fotografier togs och kramar utväxlades. Sonen Alejandro försökte trösta sina fastrar och mostrar. En av dem grät okontrollerat. "Allt kommer att bli bra" sa 10-åringen. "Vi kommer tillbaka. Allt är bra". Alejandro den äldre tog upp sin tvååriga dotter, Gabriella, och gick sakta mot passkontrollen. Efter en sista runda av pussar trängde sig Iliana och de äldre barnen in i passbåset. En tjänsteman kontrollerade deras resehandlingar och öppnade sedan en tung metall dörr som leder till utgångarna för charterresor till Miami. En sista hälsning. Några slängkyssar. Mera tårar.

Varje dag ser man på terminal 2 det mänskliga lidande som orsakas av på Bush-regimens restriktioner för resor till Kuba. 2004 begränsade USA resandet till en enda resa om högst 15 dagar vart tredje år. Terminal 2 blev snabbt en av de sorgsnaste plasterna i Havanna. "Folk är mycket känsllosa och gråtmilda för de kommer inte att träffas på åtminstone tre år och kanske aldrig mer", sa Wayne Smith, USAs chefsdiplomat i Havanna 1979 till 1982. Smith, numera chef för Kubaprogrammet på Centret för Internationella Relationer i Washington DC, sa att reserestriktionerna för kubaner i USA var den uslaste beståndsdel i vad han kallade USA:s misslyckade försök att isolera den kubanska regeringen. "Om du kommer för att besöka din åldrande mor i juni och sedan återvänder till Miami och i september får

budet att 'mor är döende, kom snabbt' så kan du inte komma. De säger du kan komma och besöka graven om tre år. Det är nästan som ett straff", sa han.

Hårdföra exilkubaner säger att familje- och studieresor är kamouflage för turistresor. De hävdar att restriktionerna hindrar kubanska regeringen att få dollarinkomster som den behöver för att behålla makten. Under 2003 tjänade Kuba omkring 96 miljoner USA-dollar på de 125.000 familjeresor till Kuba, enligt Bush's "Kommittee för Kubas befrielse". Likväl säger alla utom de mest hårdföra exilkubanerna att restriktionerna är till större skada för kubanska familjer än Kubas regering.

De fem år som Alejandra Gomez har tillbringat med att sälja musik på terminal 2 har inte gjort henne immun mot de smärtsamma scenerna. Hon brukade försöka spela gladare musik. "Men vid ett sånt tillfälle hör de ingenting" säger hon. Äldre kvinnor har svimmat då deras söner har gått igenom säkerhetskontrollen, säger några arbetare på flygplatsen. Jämmerskriken när unga barn skiljs från sina far- och morföräldrar fyller terminalen. "Du är alltid röd", tillade Gomez, som sa att hon har fastrar och farbröder i södra Florida. "Det gör mig mycket ledsen. Jag är kuban. Jag känner för dem. Ibland kommer en lastbil full med människor från samma stad till flygplatsen och alla gråter som små barn."

Lorenzo Buzon, Iliana Iglesias far sa att paret knappast sovit sedan de kom till Havanna för två veckor sedan. "De är uppe och pratar med oss varje natt till klockan 2 eller 3 på morgonen", sa Buzon som är en pensionerad elektriker. "De försöker att utnyttja varje sekund då de inte vet när de får en chans att besöka Kuba igen." Efter att Buzons dotter, måg och barnbarn försvunnit genom metalledörren i säkerhetskontrollen, vände de cirka dussinet anhöriga som kommit för att säga adjö sig om och begav sig sedan ut i det stekheta solskenet. Buzon stannade till och pekade på en liten flicka och en gammal kvinna som gråtande kramade varandra. "Se på deras ansikten, de säger allt."

Källa: Sun-Sentinel, 070624./Lennartssons